

---

som-hi!

---

digital 20

Continguts

SOM-HI! CINEMA DIGITAL, per Salvador Montalt.

“Mommy”, de Xavier Dolan.

BAIXANT DELS NÚVOLS, per Jordi Mercader Carbó.

“L’estació meteorològica de Malgrat a la literatura científica (I)”.

“Dades meteorològiques mensuals”.

COL·LABORACIONS:

Conreu dels fesols a Malgrat, Joan Farré.

De la ioga a la teosofia, per Jacint Espel.

L’últim debat de ls nació, per Anrise.

ESPAI POLÍTIC

Nota de premsa de CiU, i acte sobre educació de la CUP.

CELEBRACIÓ

Article i fotografies sobre: “Tu no ets de Malgrat si no...”, per Joandf.

TENNIS

El primer equip del Club Tennis Malgrat entre els 8 millors equips de Catalunya, (fotos).

El cineclub du a Malgrat l'extraordinària "Mommy", de Xavier Dolan

Salvador Montalt

Permeteu que comenci parlant de l'autor de **Mommy**, el quebequès Xavier Dolan. Amb només 25 anys d'edat, ha aconseguit ficar-se a la butxaca la crítica internacional, un públic nombrosíssim, ha guanyat el Premi del Jurat del Festival de Canes (ex-aequo amb Jean-Luc Godard)... I, sobretot, sobretot, ha dirigit cinc pel·lícules, amb cadascuna de les quals ha anat convenent progressivament cada cop més gent. Fill de pare cantant, compositor, doblador i actor-presentador televisiu, als 6 anys d'edat Xavier Dolan va començar la carrera d'actor, en publicitat, televisió i cinema, i quan en tenia 19 va sacsejar la Quinzena dels Realitzadors de Canes, debutant com a cineasta amb **Jo he mort la mare** (2009). Es tracta d'una cinta realitzada amb notable autocomplaença d'enfant terrible –amb homenatge a Rimbaud inclòs–, que tracta la florida vital d'un noi homosexual, a qui ell mateix interpreta –al costat d'Anne Dorval i Suzanne Clément, actrius habituals del seu cinema i protagonistes de **Mommy**–; però hi traspua una sensibilitat envers els personatges, una vitalitat pregonada i una llibertat en la posada en escena, que va cridar l'atenció de seguida i la filmografia posterior no ha fet més que confirmar, consolidar i madurar. Imparable, l'any següent va presentar a Un Certain Regard del Festival de Canes el seu segon film, **Els amors imaginaris**, virtuosos, franc, descarat i embriagador joc de desitjos entre un xicot gai (el mateix Dolan) i la seva amiga de l'ànima (Monia Chokri) amb un adonis que tenen per amic (l'efeb Niels Schneider). Els es-

Direcció i guió: Xavier Dolan. **Repartiment:** Anne Dorval (Diane "Die" O'Connor Després, la mare), Antoine-Olivier Pilon (Steve O'Connor Després, el fill), Suzanne Clément (Kyla, la veïna), Alexandre Goyette (Patrick), Patrick Huard (Paul Béliveau). **Projecció a Malgrat:** divendres, 10.04.2015, al Centre, en sessió del Cineclub Garbí.

Sinopsi: Una vídua monoparental (Anne Dorval) ha de fer-se càrrec del fill (Antoine-Olivier Pilon), un adolescent molt problemàtic. Junts, miraran de superar la situació, especialment gràcies al suport inesperat de la misteriosa veïna del davant, Kyla (Suzanne Clément).

céptics començaven a admetre que Dolan tenia un talent i van haver de rendir-se a l'evidència amb el seu tercer film, **Lawrence anyways** (2012) tot i que aquesta obra sobre la diferència, en què un home (Melvil Poupaud) intenta salvar la relació amb la seva xicoteta (Monia Chokri) des que ell li fa saber que es canvia de sexe, marca clarament el final d'una etapa. Aquí, la llibertat de la posada en escena va de bracet amb un cert rabeig efectista, una certa recreació estètica. Les trencades de to, marca de la casa, festegen amb certa fórmula d'autocomplaença video-clíper. El canvi era imprescindible i, narcís intel·ligent, Xavier Dolan el féu i molt encertadament tot canviant de registre a la sentida i esplèndida **En Tom a la granja** (2013). Inèdita a casa nostra, aquesta adaptació –plausiblement– cinematogràfica de la peça teatral **Tom à la ferme**, de Michel Marc Bouchard, explora el dol i l'homofòbia a la ruralia quebequesa, en clau de film de suspens –amb ràfegues de Hitchcock i un cert to a la David Lynch–, tot seguint l'estada a pagès

d'un publicista de ciutat (Dolan) que hi ha anat per assistir al funeral del seu xicot i s'hi queda uns dies, enmig de la tensió amb la mare i el germà del difunt, pels vincles sentimentals que els unia i la mentida sobre la seva sexualitat. El Premi FIPRESCI de la crítica internacional a la Mostra de Venècia va certificar el gran acolliment del film i el reconeixement de Dolan. I és així que *Canes 2014* va rebre en competició *Mommy*, on va convèncer públic, crítica i jurat.

Els personatges principals de *Mommy* són realment la mare del noi problemàtic i la veïna nouvinguda que els ajuda. No es pot pas dir que no sigui protagonista aquell xicot trastornat, hiperactiu, agressiu, que parla carregosament sempre amb to alt i a qui li peten els cables amb extraordinària facilitat i massa freqüència; però la grandesa de la pel·lícula l'aporten els papers magníficament interpretats per Anne Dorval i Suzanne Clément. Totes dues són mares. L'una parla potser fins i tot massa; a l'altra

li costa fer-ho, per un trauma que encara la rosega. Una no és gaire assenyada –i el fill no l'ajuda a ser-ne–; l'altra és molt prudent. Una no pot amb el fill violent –i sovint li empitjora les reaccions–; l'altra li para els peus, al noi. Ambdues són un deversall de sentiments cap a aquest xicot: una, que el té de fill; l'altra, per mor del misteri que l'envolta, a ella. I què en fa, el jove, d'aquest amor que li arriba? Com hi pot correspondre? Com li deixen correspondre? Com hi correspon?

Sí, com diuen alguns, és de les presons emocionals que tracta el film, però també va dels respectius alliberaments sentimentals, de la cadena de l'amor paterno-filial (ai, la cadeneta amb la inscripció "Mommy" que li regala el noi a sa mare!), de les catarsis, de les tensions i alegries, dels inferns i moments de joia en aquestes vides, masegades però dutes endavant, no tan sols com a supervivència –des d'una certa ingenuïtat innata (la mare del noi) o fruit de les circumstàncies (el canvi de fei-

ina del marit)–...

No és el drama, ni encara menys el melodrama, el que mou Xavier Dolan, malgrat que treballi amb material d'alt voltatge dramàtic i de gran potencial melodramàtic. Cap dels seus personatges no és arquetípic: ni mares perfectes, ni fill dolent. Tots tenen matisos, que els donen gruix, que els fan humans. Les situacions poden ser extremes o normals, que de tot hi ha; però sempre sonen a viscudes, a vida representada. Mai no interessa la situació per si mateixa (és a dir, ni com es desenvolupa cap de les crisis violentes del noi, ni com acaba la visita d'aquest a ca la veïna...); sinó que preval com ho viuen els personatges i com els impacta.

Mommy pot ser entès com un monument a la figura de la mare, bastit a través de la història d'un fill molt difícil, per part d'un cineasta que, als 19 anys va posar en escena, amb reconeguts tocs autobiogràfics, el rebuig de l'adolescent cap a la seva (en el fons) estimada mare. Però sobretot és una obra madura i sentida sobre les complexitats dels fluxos sentimentals en la relació materno-filial. Aquí, tan dures són les presències com les absències dels fills; tan corprendors resulten els crits com els silencis, dels fills; tan difícil la companyia forçada del fill com la soledat no volguda de la mare.. Hi ha, en la solidaritat entre les dues mares, un potent i dolorós efecte de

contrast... que parla del caràcter indeleble del vincle entre mares i fills.

I com enquadra la imatge Xavier Dolan! Fent ostentació del seu delit per la llibertat formal, pren el format quadrat per a la major part de les seqüències del film. I sí, així encaixona més els seus personatges, autèntiques olles a pressió emocionals. Sense caure en la claustrofòbia, gràcies al talent amb què mostra i segueix els actors, ara en primer pla, ara en pla de conjunt, ara amb la càmera des de sota, ara a l'alçada normal... lliurement, en cada escena, segons allò que el cineasta creu que més li convé. I la veritat és que aconsegueix un ritme visual intern admirable. Sí, recurrent quan li sembla a l'estètica del vídeo-clip, filtrada tanmateix a un nivell tan personal que ho converteix en preuats moments d'expressió audiovisual. El seu estil, evolucionat des del seu primer film, arriba a cotes de molta maduresa.

Si dic que **Mommy** és extraordinària no és per a penjar-li una etiqueta, sinó per a descriure que, efectivament, se'n va del que és ordinari, del que és convencional. I, feta per aquest xicot de 25 anys, amb la capacitat de madurar que ha demostrat, amb la intel·ligència amb què sap aprofitar virtuts i defectes, característiques pròpies, podem veure-la amb l'esperança ferma d'un futur que podria ser impressionant. •

L'estació meteorològica de Malgrat a la literatura científica (I)

Jordi Mercader Carbó
jmercader@gmail.com
@jmercadercarbo

El passat mes de gener vam celebrar els 25 anys de la posada en funcionament de l'estació meteorològica automàtica del nostre municipi. Tal com comentava al **som-hi! digital** número 17, del mes de desembre, les dades meteorològiques de Malgrat constitueixen un patrimoni científic de gran valor que no es restringeix únicament a les ciències que estudien el temps i el clima, sinó en moltes altres disciplines.

Tot i estar integrada a la xarxa d'estacions del Servei Meteorològic de Catalunya, que actualment compta amb 175 punts d'observació repartits per tot el país, hi ha almenys 3 peculiaritats que fan especialment interessant la que tenim a Malgrat:

1.- La longitud de la sèrie: Amb 25 anys és la setena sèrie més llarga d'observacions meteorològiques automàtiques a Catalunya.

2.- La proximitat al mar: Al tractar-se d'un observatori situat tan a prop de la línia de la costa i a molt poca elevació (a tan sols 2 metres d'altitud) resulta molt convenient per estudis relacionats amb el mar.

3.- La proximitat a altres equipaments científics: Durant gairebé 30 anys (de 1984 a 2013), a tan sols 3 km de la desembocadura de la Tordera, mar endins, hi havia una boia que mesurava l'onatge. D'altra banda, a pocs quilòmetres tenim el Centre d'Estudis Avançats de Blanes, que duu a terme una frenètica activitat científica, amb nombroses campanyes experimentals a la costa d'aquesta població veïna.

Per tots aquests motius, el nom del nostre poble ha estat mencionat en diferents articles de revistes científiques gràcies a les dades de l'estació meteorològica, i resulta curiós saber com aquesta informació ha estat utilitzada en diferents treballs de recerca.

Per no estendre'm massa, aquest mes em centraré a comentar la contribució de les dades malgratenques a 3 publicacions científiques sobre oceanografia i biologia marítima. Deixo per una altra ocasió els estudis en meteorologia i climatologia que també s'han beneficiat dels registres de l'estació de Malgrat.

La llum solar i el plàncton

A les zones aquàtiques (mars, rius, llacs...) hi ha tota una sèrie d'organismes, des de bacteries fins a petits animals, que es desplacen gràcies als corrents, ja que són incapaços de nedar-hi en contra. Tot aquest conjunt d'éssers vius, la majoria dels quals són minúsculs, s'anomena plàncton.

El plàncton és un element essencial de l'ecosistema marítim: no només constitueixen l'aliment bàsic d'organismes més grans, com crustacis, peixos o balenes, sinó que també regulen diversos processos químics.

Entre els mesos de febrer i març de 2007, un equip d'investigadors de l'Institut de Ciències del Mar de Barcelona va fer una campanya experimental a la badia de Blanes, a 800 metres de la costa. Concretament, cada 4 hores i durant dos períodes de 3 dies, extreien una mostra d'aigua a mig metre de fondària, la conservaven en la foscor i la duien ràpidament al laboratori, en menys de 20 minuts, per analitzar-la.

L'objectiu d'aquests treballs era determinar com evolucionava al llarg del dia la presència d'un determinat tipus de plàncton (en aquest cas, algues microscòpiques) respecte unes bactèries.

Per tenir controlats tots els factors ambientals necessitaven, també, mesures de la temperatura de l'aigua del mar i la salinitat (que prenen al moment d'agafar la mostra), onatge (a partir de la boia del cap de la Tordera) i radiació solar, de l'estació meteorològica de Malgrat. De totes maneres, també els van ser útils les dades de vent i precipitació, com veurem més endavant.

A partir de la recerca que van fer, pogueren comprovar com un cert tipus d'aquestes algues microscòpiques seguien el cicle diürn esperat: creixent durant les hores amb llum solar i aturant el creixement durant la nit. Un altre tipus de plàncton, però, va mostrar un comportament diferent, amb cert creixement nocturn, fet que constituïa una novetat, almenys en aquesta banda del Mediterrani.

Un altre fet interessant va ser l'arribada d'un episodi de precipitacions mentre feien les mesures. Segons les dades de Malgrat, els vents van canviar de direcció, es va recollir una mica de pluja i va baixar la radiació solar. A causa d'aquest petit canvi de temps, les rutines d'aquests microorganismes van quedar alterades, i fins al cap de dos dies no es va restablir el ritme normal.

Els resultats de la investigació van ser publicats per Thomas Lefort i Josep Maria Gasol a la revista *Journal of Plankton Research* l'agost de 2013.

El plàncton i la turbulència

Les turbulències causades pel vent a les capes més superficials del mar (fins a 1 metre de profunditat) també afecten el plàncton. Per aquest motiu, l'any 2005, l'Òscar Guadayol i en Francesc Peters, també de l'Institut de Ciències del Mar de Barcelona, van buscar 5 estacions meteorològiques ben repartides al llarg de la costa catalana, que estiguessin a poca altitud i a poca distància del mar i amb un terreny pla al voltant. Així doncs, van seleccionar Roses, Malgrat, Barcelona, Cambrils i Deltebre.

En aquest estudi, el que els interessava era el vent mitjà a intervals d'1 hora i mesurat a 10 metres. Com que en aquella època l'estació de Malgrat el mesurava a 2 metres, van aplicar-hi una correcció (augmentant la velocitat un 38%) i a continuació van analitzar amb quina freqüència bufaven vents superiors a la mitjana de cada observatori per cada estació de l'any.

A partir d'aquest anàlisi van ajustar fórmules per donar la probabilitat que, als punts seleccionats, se superés una certa velocitat del vent. I a continuació van utilitzar aquests resultats per trobar quin grau de turbulència marítima es podia esperar en cadascun d'aquests llocs.

Segons els autors, estudis com el seu podien servir per comprovar si l'efecte de la turbulència en el plàncton era l'esperat quan es complien certes condicions de vent en un ambient real, ja que molts dels resultats que s'havien fet en aquest camp estaven basats

en experiments de laboratori i, per tant, en un entorn artificial.

D'altra banda, van trobar condicions molt diferents en funció de l'indret: poca turbulència a Barcelona, molta a Deltebre i condicions similars a Malgrat, Roses i Cambrils. Això també podia ser útil de cara a la planificació costanera (construcció d'espigons, ports, piscifactories...) ja que hi ha relació entre la turbulència i la proliferació sobtada de petites algues, que si apareixen amb extremada abundància poden contaminar les aigües.

Els resultats d'aquest estudi es van publicar a la revista *Scientia Marina* l'any 2006.

El temporal de Sant Esteve de 2008

En el camp de l'oceanografia, l'excepteional temporal marítim del dia de Sant Esteve de l'any 2008 va permetre treure algunes conclusions noves sobre l'erosió del fons marítim i l'enterrament del carboni i nutrients en les profunditats del mar.

I és que ben a prop de Malgrat tenim una profundíssima vall submarina: el canó de Blanes. En la seva part més propera a la costa té una amplada d'uns 5 quilòmetres, i a uns 10 km davant del nostre poble ja té una fondària superior als 1000 metres (vegeu la imatge).

D'aquesta manera, la cua del canó de Blanes, situada més o menys entre Lloret i Tossa, és un indret ideal per estudiar el transport de materials des de zona continental cap les profunditats oceàniques.

Tornant al temporal de Sant Esteve, cal remarcar que fou el més intens registrat a la costa catalana almenys en els darrers 25 anys, amb onades que van superar amb escreix els 10 metres. Aquell temporal va ser provocat per una borrasca que també deixà importants quantitats de precipitació (més de 34 l/m² a Malgrat).

Arran d'aquest temporal, i aprofitant l'instrumental desplegat en diferents punts del canó de Blanes, un equip d'investigadors liderat per Anna Sánchez Vidal, de la Universitat de Barcelona, juntament amb personal de la Universitat de Cantàbria, l'Institut de Ciències del Mar i el Centre d'Estudis Avançats de Blanes van publicar un article a la revista PLOS-ONE, el gener de 2012, analitzant l'impacte que havia tingut en els ecosistemes marítics profunds.

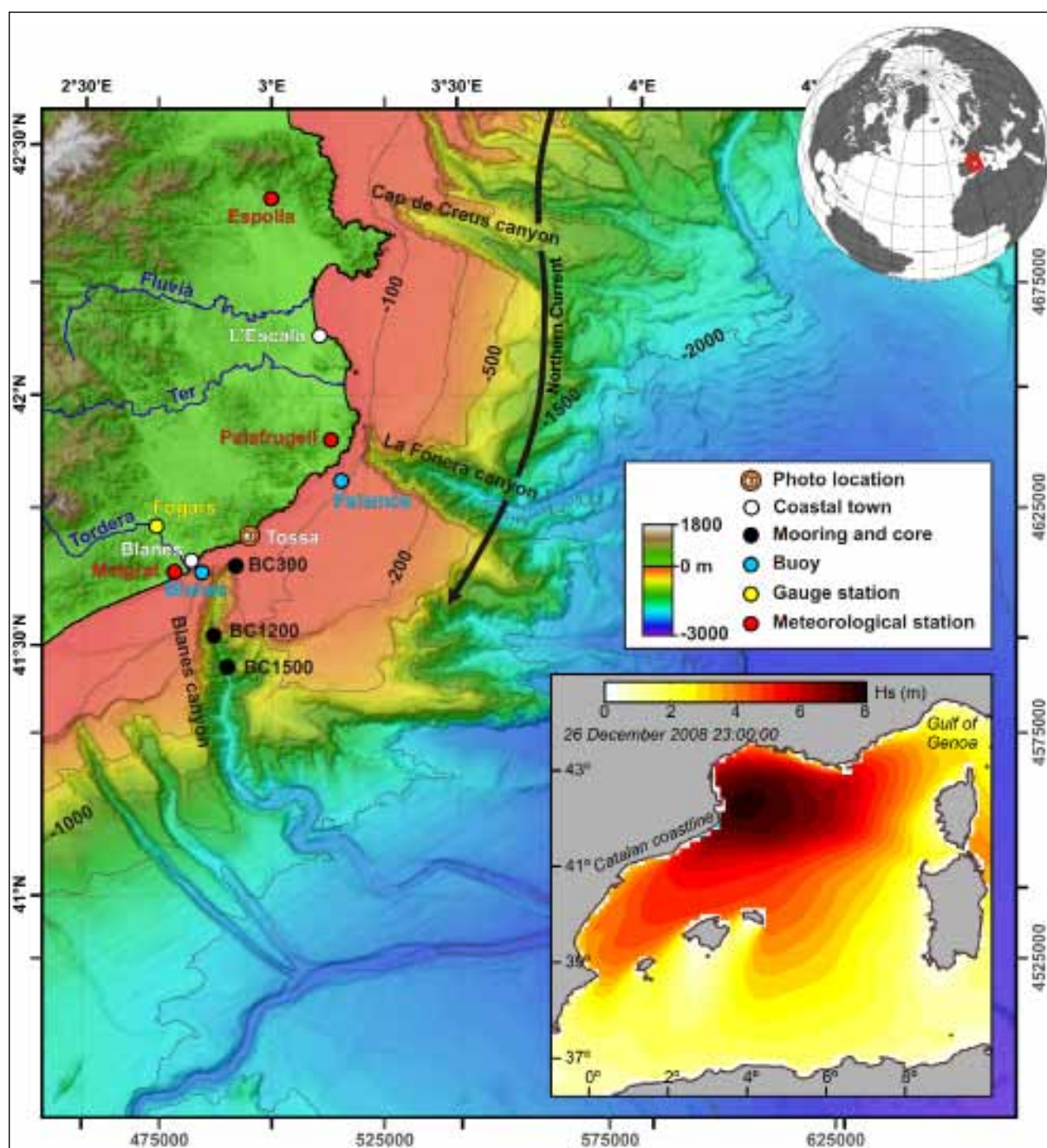
D'entrada, en les zones d'aigües menys profundes, un 20% dels prats d'algues havien quedat mig enterrats per la sorra, posant en perill l'hàbitat de moltes espècies de peixos.

Ja dins el canó, a 300 metres de profunditat, van detectar que hi havien arribat grans de sorra relativament grossos, fet que indica que l'aigua els arrossegava almenys a uns 2 metres per segon (una velocitat molt alta per la profunditat de què parlem). Però a banda dels grans de sorra, encara va resultar més interessant observar la quantitat de restes de petits organismes que havien anat canó avall com a conseqüència del temporal. Els seus càlculs apunten que durant aquest episodi es van abocar més de 5500 tones de carboni orgànic al fons del canó, una quantitat descomunal si es compara amb el que va aportar la Tordera, que també baixava plena aquells dies: tan sols 40 tones.

Segons els autors, aquest últim fet afegeix una nova visió al coneixement que es tenia de la biologia de les grans profunditats marines, perquè indica que els grans temporals tenen una contribució molt important al manteniment de la vida a les zones més profundes dels oceans, tot aportant-hi nutrients a partir dels canons submarins.

I arribats a aquest punt us preguntareu: quin paper hi va jugar l'estació meteorològica

de Malgrat? Doncs sincerament, el paper va ser força secundari, però les dades van servir per presentar gràfics de la pluja caiguda i conèixer la velocitat del vent a la zona, de manera que complementaven amb dades de fora del mar la informació de com va ser aquell temporal. I una vegada més, com podeu veure a la imatge, van posar Malgrat al mapa en una publicació científica d'abast mundial.

Fons marí de la costa catalana, on surt destacat el canó de Blanes, juntament amb una estimació de l'onatge del dia 26/12/2008 a les 23h. Imatge de Sanchez-Vidal A, Canals M, Calafat AM, Lastras G, Pedrosa-Pàmies R, et al. (2012) *Impacts on the Deep-Sea Ecosystem by a Severe Coastal Storm*. PLoS. ONE 7(1): e30395. doi:10.1371/journal.pone.0030395

Conreu dels fesols a Malgrat

Joan Farré Rabal

La mongeta o fesol (*Phaseolus vulgaris*) és la llavor o Tavella de la mongetera o fesolera, planta conreada de la família de les Fabaceae o lleguminoses. Originària d'Amèrica Central (la varietat vulgaris) i d'una altra banda a la regió andina d'Amèrica del Sud (varietat aborigenes).

Les mongeteres poden ser enfiladisses o de mata baixa segons la varietat. És una planta anual de fulls simples de color verd fosc i flors blanques. Es fa en regadiu o secans fresc. També es fan en hivernacle per collir a l'hivern.

La seva primera aparició en llocs arqueològics data dels anys 7000 abans de Crist a Perú, 4000 aC a Tamaulipas (nord-est de Mèxic) i de 3000 aC a Tehuacan, (Sud-est de Mèxic).

A Europa, la mongeta no va ser coneguda fins que Cristòfol Colom les va veure per primer cop a Nuevitas (Cuba), ja en el seu primer viatge a Amèrica l'octubre de 1492. La mongeta va tenir èxit en alguns indrets d'Europa on aviat, va substituir algunes altres llegums com faves, cigrons o llenties.

Els camps de Malgrat, primordialment és dedicuen ara al conreu de verdures. Sempre s'han sembrat fesols al pla de Malgrat, i són molt apreciats els fesols del ganxet i els sastres del pla de Grau.

El conreu dels fesols segueix els següents passos: Al començament de la primavera es **llauren els camps**, s'hi passa el **rascle** i després **la fusta d'aplanar**, es fan **eres** d'uns tres metres de llarg per un d'ample. Es fan clots de tres pams de separació i es rega amb un raig d'aigua, s'hi col·loca dos o tres granes de fesol, tot seguit es tapa el clot i es prepara la terra per regar-la més endavant.

Al cap de 15 – 30 dies començaven a sortir les mates dels fesols, quan la mata té un o dos pams s'hi han de clavar canyes al costat, si és la planta enfiladissa. Tenint en compte les particularitats del nostre pla de Pineda i Pla de Grau que és molt sor-

1. Fesolar

2. Fesol baix.

3. Fesols tendres.

4. Granussa.

5. Abans de recollir.

6. Fesols del ganxet

cal el rec més o menys sovint. Aleshores el pla estava farcit de **pous amb sínies** de tot tipus, la més habitual era de **catúfols** moguts per animals, matxos o cavalls. Més endavant ja van venir les **bombes per poar l'aigua dels pous**, elèctriques o de gasolina. Passa el temps, la mata creix fins arribar a enfilar-se per les canyes o a tapar tota la terra si és mongeta varietat nana, surten les flors de la fesolera, després les tavelles o bajoques. Si són per collir tendres com la varietat Perona, es van resseguint sovint i es porten al mercat. Si són per mongeta seca és deixa a la mata fins que queda seca.

7. Fesols del ganxet a la mata.

Aleshores es treuen de les canyes, la mata seca es bat amb les forques a l'era o damunt d'una vela.

Els sacs de mongeta seca es porten al **Sindicat Agrícola**, per la seva venda.

Hi ha diferents tipus de mongeta o fesol: **ganxet, sastre, de Santa Pau, genoll de crist, bitxo, menut ull ros, floreta, favada, ull de perdiu, esparra...** •

De la ioga a la teosofia

Jacint Espel

Continuant en el tema de l'article anterior: "Del confessor al psicòleg, i de la psicologia a la ioga", jo diria que, considerant el procés evolutiu com un constant despertar i desenvolupament de la pròpia consciència-ànima, ens adonem que la ioga és una vertadera ciència per obtenir una visió cada vegada més completa d'auto-coneixement i de tot allò que ens envolta, tant en l'aspecte visible com en l'invisible. (**La ciencia de la yoga**, Dr. I.K.Taimni).

D'altra banda, cada individu segons el seu nivell, té una necessitat i objectiu diferents en la pràctica del ioga, i això és ben normal. Al començament, la persona practica la ioga simplement per trobar una tranquil·litat interior i intentar controlar poc a poc, la ment.

Avançant en aquest camí, l'aspirant-estudiant es va adonant que necessita el silenci per trobar una pau interior més duradora, aleshores veu que ja li és imprescindible practicar la meditació d'una forma continuada, per anar aconseguint gradualment la supressió o anul·lació de les modificacions mentals i que el silenci al qual m'he referit abans és absolutament necessari per detenir la activitat mental descontrolada. Per això es diu que la meditació és el nucli o estrella de la ioga.

I encara més enllà, el iogui avançat que ja ha descobert estats de consciència superiors, per exemple, el *samadhi*, etc., comprèn que tot just és el començament d'una descoberta espiritual, i que no sap com ni quan acabarà. És com si hagués escalat el cim d'una muntanya i contempla al seu voltant els cims de muntanyes cada vegada més altes. És quan l'individu pot començar de comprendre perquè la Teosofia (saviesa divina) és un coneixement inacabable, perquè ens mostra que l'evolució humana i còsmica no té límits.

Quan la ciència ens parla d'un Big-Bang o aparició d'un univers o universos, teosòficament parlant, podríem dir que no seria més que un cicle d'evolució còsmica d'activitat i repòs (Manvantara-Pralaia) com el que estem vivint actualment, de temps incalculable, i que no sabem quan ha començat ni quan acabarà.

Però, quants cicles d'evolució global han existit abans i quants en vindran després d'aquest? Potser tampoc no ho sabrem mai.

Afegeixo un pensament que ens pot situar una mica, (si és possible). No sé de qui és, de moment, però, tan se val, s'ha escrit i ho afegeixo.

"Estem vivint en paràmetres d'infinít, i sempre hem existit i sempre existirem. La forma no és res més que una necessitat evolutiva. La forma o personalitat no és més que un instrument moridor i temporal, perquè l'esperit pugui créixer i florir."

O sigui, la forma no és res més que un instrument perquè la vida es desenvolupi i creixi sense parar. Sense la forma (matèria), la vida (esperit) no podria créixer ni florir. L'expresidenta de la Societat Teosòfica, Dra. A. Besant, en el seu llibre "*La vida y la forma*" explica en detall aquesta qüestió. •

L'últim debat de la nació

Anrise

He presenciat i escoltat, l'últim debat de la nació d'aquesta legislatura del govern del senyor Mariano Rajoy, i que voleu que us digui, com és natural el president sols ha parlat d'elogis, d'una feina ben feta, que han remuntat el nivell del país i que sol ells han sigut capaços de portar-ho a terme, vist com ho trobaren quan arribaren al govern, i com ho havia deixat el govern del president senyor Zapatero. Els que seguim una mica el desenvolupament de la política, ens adonem de lo fàcil que és tergiversar, i ara amb el joc de paraules, els continguts dels fets. La saviesa popular diu: "Que primer s'agafa un mentider que un coix", i aquest epígraf, és lo que ha sigut la política durant aquests tres anys passats, que està plena de contradiccions, perquè lo que es diu de paraula i lo que es porta a terme, cregui'm que queda a la memòria dels votants. A vegades he parlat de responsabilitats, i he dit, que és l'essència de respondre els fets amb concordança, a la consciència d'un mateix, i aquest sentit de bones intencions hauria de ser exemple i

prevaler sempre, però si la memòria no em falla, està demostrat que en política i amb els polítics, aquest sentiment de normalitat no existeix. Quina falta d'exemplaritat és aquesta de pregonar una cosa i fer el contrari? Referint-se sense nombrar a la nova coalició "Podemos", digué que també podria aplicar mesures fictícies, que als contribuents els agradaria escoltar, però que al sis mesos caurien pel seu propi pes, per lo tant l'electorat hauria sigut enganyat i és obvi que aquesta és la política que volen aplicar aquestes noves forces emergents, amb el discurs fàcil de la paraula, que és el mitjà de comunicació més directe, perquè se li pot donar el sentit que el conferenciant vulgui introduir als receptors i com que aquest do de comunicació se l'emporta el vent, pot dir-se lo que a un l'interessa sense cap classe de vergonya, i encara que falti a la veritat, perquè al no haver de respondre de lo dit, si s'ha equivocat amb lo promès, no té cap conseqüència. El discurs cregui'm que és mol fàcil de fer, però els fets contradiuen la realitat i el cas és que el senyor Rajoy, sent oposició a aquest mètode de confondre l'electorat amb mentides, el va aplicar, com es va demostrar al tenir la majoria política, i l'aplicà contra el president senyor Zapatero i l'hemeroteca hi és per donar-hi fe, perquè lo que està escrit, escrit queda. De totes maneres he de ser just i és veritat que quan entrà el senyor Rajoy a governar, trobà el país descendent per no dir costa avall, també és cert que era tal la velocitat que portava, que no el pogué parar i continuà baixant fins el fons i quan s'arriba allí no pot baixar més i queda estancat, si no fos així hauria arribat a l'infern i s'hauria incendiat, convertint-se en cendra i el vent podria haver-la espargit no deixant rastre del país, per això davant les circumstàncies en que el va trobar, és de bon polític prioritzar i per fer-ho s'ha de pensar amb el benefici de tots, cosa que no ha sigut així.

Quan es governa un país i aquest té dificultats com diu el president Rajoy, que va trobar el nostre, el governar-lo i posar-lo altra vegada a punt, ha de ser complicat i difícil, però quan s'és polític i se'l paga per resoldre els problemes de tots, ha de fer mans i mànigues per fer-ho, per tant hauria d'haver fet servir l'intel·lecte de la imaginació i no optar per lo fàcil com va fer, no és de bon president aplicar la carrega, a la tercera part de la població més desprotegida, deixar la part dels amigables al marge; s'ha d'admetre que el seu govern té tots els recursos que dona el país, que no són pocs i alguns els va incrementar, com és l'import de l'IVA, el fer pagar un tant per cent dels medicaments als jubilats i alguns altres, va rebaixar el pressupost de la sanitat, de l'ensenyament, les ajudes socials i uns quants més, i tot i així no és d'estranyar que els diners no li arribin, si va donar llibertat a les comunitats autonòmiques que regeixen los del seu partit a fer obres faraòniques que mai donaran cap rendiment, les podria enumerar però no és necessari, la població és prou madura i les coneix, també va subvencionar amb milions d'euros dels diners de tots, a les caixes d'estalvis, a Bankia, les elèctriques i paga milions d'euros per desmantellar el complex del gas de davant de Vinaròs, i ara també es parla de rescatar set autopistes de la comunitat madrilenya, quan hauria hagut d'optar que l'agència tributaria, o més ben dit hisenda, poses ordre per fer pagar als defraudadors, que segons digué el ministre Montoro, en té una llista molt llarga.

Senyor Rajoy, ara ja no té temps de rectificar, el rellotge dels esdeveniments no s'atura i entren en joc noves forces a competir amb els vells polítics, que sols estan allí pel sou astronòmic que cobren. Vull dir-li també que el sentit de l'ètica, els importa molt poc i es pogué veure aquest passat dia del debat de la nació, en que hi havia moments que l'hemicicle estava semí buit, això vol dir que en ple treball obligatori, abandonen el lloc quan els dona la gana, i així demostren la falta de respecte al president de l'hemicicle i sobre tot, al grup del parlamentari que està a la tribuna exposant les seves propostes.

Si a les pròximes eleccions generals la coalició Podemos guanya i el seu líder Pablo Iglesias pot governar, lo primer que hauria de fer és posar per llei el sou **màxim**, en relació al **mínim** i així es rebaixarien els sous astronòmics dels polítics, i també treure'ls tots els privilegis haguts i per haver, i al cobrar menys aplicant aquestes mesures, lo més probable és que no tingui oposició, ja que aquets polítics deixaran l'escó i se n'aniran a la professió que varen estudiar. Si he raonat això és perquè la senyora Villalobos, descuida la feina de presidir l'hemicicle, i jugava amb un aparell faltant el respecte a tota la cambra i varen dir que guanyava unes 14 vegades més el sou **mínim**, aquesta diferència tan abismal s'ha de reduir si volem ser un país competitiu.●

CIU dona a conèixer els 10 primers llocs de la candidatura per Malgrat de Mar

Agrupació Local de Malgrat de Mar *Convergent!* www.ciu.cat/malgratdemar

El regidor Jofre Serret i Eva Moreno ocupen els llocs 2 i 3, respectivament.

Neus Serra destaca que presenta un equip que aposta per la renovació amb cares noves, però que també incorpora l'experiència amb la presència de dos regidors en els primers llocs.

Els primer tram de la llista de CiU estarà integrat per Neus Serra, Jofre Serret, Eva Moreno, José Gutiérrez, Montserrat Clapés, Salomé León, Josep Cárceles, Jose Luis Pineda, Arnau Abella i Helena Mercader.

L'alcaldeable per CIU a Malgrat de Mar ha detallat que l'equip que presenta està integrat per persones que provenen de diverses entitats i associacions del poble, així com de diferents àmbits professionals. Tots ells, però, tenen en comú una estima contrastada per Malgrat i la seva gent. Serra també ha manifestat que es presenta amb una combinació d'experiència i renovació totalment necessària per governar un poble com Malgrat, i subratlla que l'objectiu és oferir als malgratencs i malgratenques una alternativa sòlida i amb garanties per donar un nou impuls a Malgrat.

Malgrat de Mar a 18 de març de 2015

Com entén la política la CUP

CUP Malgrat de Mar

El gener d'enguany, la Candidatura d'Unitat Popular (CUP), va anunciar la voluntat de presentar-se a les eleccions municipals del proper maig a Malgrat de Mar. D'es d'aquell moment hem sumat esforços cap a un objectiu comú, el de reivindicar i aconseguir el poble que les ciutadanes i ciutadans de Malgrat necessiten i mereixen. No és res nou, ja ho havíem fet abans, la diferència és que ara ho fem en representació d'una candidatura amb aspiracions d'entrar a l'ajuntament per canviar i transformar la manera de fer política.

Fins al moment, hem sortit al carrer a donar veu i recollir les necessitats reals de les malgratenques i malgratencs, hem assistit als plens municipals a donar la nostra opinió i qüestionar la manera de governar de l'actual govern, hem organitzat assemblees obertes a totes i tots i hem redactat un projecte transformador que defineix el full de ruta a seguir per aconseguir el nostre objectiu.

Sembla ser que aquesta manera de treballar no s'entén de la mateixa manera per les i els militants i simpatitzants de la CUP que per altres partits polítics del nostre municipi, que ens han tractat de desinformats, de novells, d'irresponsables i d'agressius; donant-nos lliçons de moral i restant importància a les nostres accions.

Per aquest motiu volem deixar clar com entenem la política les i els militants i simpatitzants de la CUP:

En primer lloc, creiem que cap majoria a les urnes dóna legitimitat als governants per obrar segons la seva voluntat, ni per decidir en nom dels milers de ciutadans als quals "representen". Per això volem reivindicar el sentit més pur de la paraula democràcia i promoure la presa de decisions col·lectives, directes, participatives, actives i inclusives a través d'espais de decisió en els que puguin expressar-se. Als ciutadans se'ls ha de tenir en compte cada dia i no tan sols els últims mesos de cada legislatura. Cal sotmetre a consulta permanent i contínua l'acció política de l'ajuntament al conjunt de la societat.

La CUP defensa l'acció des del carrer, no des de les institucions: la política no està als despatxos sinó en cada acció, en cada fet, en cada crítica i en cada solució, i els destinats a fer política no són tan sols els regidors sinó tots i cadascun dels ciutadans. El govern ha de ser de i per el poble.

Estem farts i fartes de les excuses, del "no es pot" i del "fem el que podem": entenem que la voluntat i la utopia són el motor real de la transformació i el canvi, i per això no acceptem les negatives elitistes i lluitem contra l'immobilisme de les lleis, ja que aquestes no han d'estar per sobre de les persones sinó que han de servir a les persones.

La política no ha de ser un modus vivendi: els mandats han de ser limitats i la retribució màxima dels regidors i del propi alcalde o alcaldessa no ha de ser superior als 1600€, ja que les tasques que desenvolupen no han de ser un negoci sinó una eina cap a la justícia social.

Les llistes electorals han de poder representar les generacions que actuen i obren al poble: l'edat, la formació i l'experiència són factors a tenir en compte, però el més important és la representativitat del poble a l'ajuntament, per això reivindicuem la participació activa del jovent a les institucions.

Creiem que la política i l'ètica han d'anar de la mà: ni els grups financers ni les elits

econòmiques es poden posar per davant de les persones. Cal defensar a la ciutadania i no sotmetre-la a la voluntat dels bancs.

L'ajuntament ha de lluitar per garantir serveis públics i de qualitat per a tothom.

L'educació formal i no formal que rebin els infants i joves al dia d'avui serà el que marcarà el futur, volem ciutadans crítics i apoderats que protagonitzin el seu propi desenvolupament.

No tolerem cap mena de discriminació cap a cap col·lectiu, per raó de raça, cultura, procedència, ni cap altre factor: l'ajuntament ha d'atendre la pluralitat i eradicar les mostres d'odi.

L'alcalde o alcaldessa ha de ser proper/a, i respondre amb autocrítica a les queixes dels ciutadans: estem farts de les males paraules, les desqualificacions i les burles. En una societat democràtica tothom té dret a opinar i a rebre respostes assertives per part de l'ajuntament.

Aquests i d'altres, al nostre entendre, són els principis que ha de complir la política actual i els que defensem des de la candidatura d'unitat popular. Seguirem lluitant, cada dia, colze a colze, per desmantellar la vella política, ja que la història ha evidenciat que no dona resposta a les problemàtiques actuals.

Eleccions municipals A totes les candidatures

Veient el material que algunes candidatures ens fan arribar perquè en fem difusió, i veient que l'espai d'un mes és excessiu per donar acollida a tot el que ens arriba, hem pensat en ampliar l'oferta de publicació d'originals.

És per això que oferim l'espai del **som-hi! digital** a totes les candidatures que en vulguin fer ús.

Setmanalment recollirem tot el material que hàgim rebut i el posarem en un **som-hi! digital especial**.

Esperem que la idea tingui bona acollida per quan serà una eina més de contacte de les candidatures amb els ciutadans.

Serveixi aquesta nota perquè totes les candidatures que concorrin a les Eleccions Municipals 2015 es donin per assabentades.

som-hi!

Tu no ets de Malgrat si no... (TNEDMSN)

joandf1@gmail.com seguidor de TNEDMSN

¿Que és el grup de **Tu no ets de Malgrat si no...**?

Fa cosa d'un any les xarxes socials cibernètiques "inventaren" un moviment que ha causat molt d'impacte arreu de moltes localitats. El nomenaren **TU NO ETS DE...** i el nom del poble, li afegiren un **SI NO...** I tot seguit una foto, un comentari, un enllaç i la possibilitat de que qui sigues amic d'aquell **TNED**, pogués afegir el que en sàpigues d'aquella foto i augmentar els comentaris al respecta. Així es pretenia que, inserint fotografies o comentaris, aconseguir fer una mica d'història social local, a un nivell no professional i ni amb pretensió de fer d'historiadors.

Han hagut diverses tendències en aquest món cibernètic ... uns han obert el marge d'acceptar inserir coses i comentaris encara que no siguin històrics, com per exemple anuncis publicitaris, comentaris polítics, altres com és el cas del que ens ocupa **TNEDMSN (Tu no ets de Malgrat si no...)**, intenta d'ajustar-se a les coses i fets històrics, vivències familiars, detalls curiosos de fa 100 anys o més, retalls de premsa... fotografies que es tenen guardades en una caixa de cartró de sabates i que un dia les insereixen a aquest bloc internautic i tothom podem gaudir-ne i, així, saber mes de la vida passada de Malgrat. En tot cas qualsevulla forma de reglamentar les directrius per accedir a aquests blocs, **TNED**, son totalment lliures de acceptar el caire que vulguin agafar i que tots els que hi participin sàpiguen quines són les limitacions.

21 febrer 2015 ... sala pis superior del restaurant ca la Cèlia de Malgrat ... 65 seguidors dels 2504 que en "teoria" estan com amics d'aquesta pàgina, Tu no ets de Malgrat si no..., s'aplegaran en un sopar de retrobament. M'agradaria trobar la paraula justa perquè definís el que va esser aquesta trobada; impactant?... exultant? ... emocionant? .... millor que fem la suma de tantes paraules que siguin definitòries de molta alegria i molta emoció.

Una presentació del menjador ric en mil detalls que encara feien més "sensible" la trobada, des de les targes d'identificació que tots portàvem en una cinta al coll, fins la targeta del menú originalíssima, uns salva plats al•legòrics a un abans i un després de un carrer del nostre poble, ... uns postres laborats especialment per aquesta "**II Nit del seguidors de TNEDMSN**" i en els postres i cafes una pantalla anava passant fotografies antigues del nostre poble...paraules d'agraïment a tants i tants amics que vingueren al sopar de llocs tan distants com Dinamarca, França, Andorra, Murcia, Madrid... i localitats mes a prop de Malgrat. També poguérem contactar mitjançant vídeo conferencia i aconseguirem veure i parlar a seguidors de **TNEDMSN** de països tant distants com Uruguai, Brasil i Mèxic.

Les escenes dels retrobaments a peu de taules varen esser multitudinàries i molt efusives... amics i amigues que es retrobaven després de 25, 30 i 40 anys, es fonien en abraçades i fins i tot crec que alguna llàgrima va sortir. Paraules d'agraïment a tots ells les digué l'artífex d'aquesta trobada, L'Alex Turró i Solé, sense la seva dedicació hagués estat impossible trobar el grau de qualitat en tot el que ens va envoltar.

A mesura que transcorria el sopar, desenes de fotografies s'anaven inserint al lloc internautic adequat de **TNEDMSN**, així tots els amics que no pogueren estar en la trobada, podien seguir al minut el que anava succeint amb les imatges. I és clar, els aparells dels comensals també rebien "in situ" els comentaris que anaven adreçant els que no estaven al sopar.

Brindis, xoc de copes... i acomiadament emocionat a alta hora de la matinada... promeses... abraçades... records per... però en boca de tothom era... **SOBRE TOT ESTEM ESPERANT JA LA III TROBADA DE AMICS DE TU NO ETS DE MALGRAT SI NO...**

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El Grup Amis d'eny de Sagelissa TV no s'és de l'últim d'ells ... @AliciaPons.com

El primer equip del Club Tennis Malgrat entre els 8 millors equips de Catalunya

Equip: Jordi Solé, Adrià Lozano, Micki Viadas, Cristian Martínez i Jacob Campaña.
Tècnics: Xavi Quesada i Jordi Torrent.
Delegat esportiu: Salvador Zaforas.